

Беседа онаго старца, по глубоко ся запечати въ душа та си. А като ся упростиха началъ бѣше да си докарва на умъ самъ по себе, колко то бѣше послушалъ: и колко то ги мыслише, толко по много му ся видеха истинни хорты те му. Слѣдователно, думаше самъ по себе, онова благополучіе, кое те азъ до сега дирихъ съ толко прилжаніе, да ли обитава истинна въ нивы те и въ села та, гдѣ то ся родихъ, и отъ гдѣ то удалечишій, друго нѣщо неправихъ, освѣнь да всагда отдалечавамъ отъ него? — Увы! много пагубно тога было бы онова тайно, кое то намѣрихъ тамо въ пещера та, и чрезъ кое то мыслихъ себе си много благополученъ! Обаче кога помысля право, что ли друго мога да река? — Коя ли полза отъ едно таково тайно до сега получихъ? — Отруденъ и уморенъ отъ безконечны те описанія, отъ кои то друго не ся научихъ, освѣнь печально то позиваніе подобноспособнаго лукавыхъ человекъ, кое то вредомъ обладава, и безумно имъ безуміе, ся упражнявахъ въ гнусны наслажденія, кои то никогашъ, нито една минута не ми причиниха истинно увеселеніе, а напротивъ мя донесоха въ край грѣба, обладанъ отъ всуетно слаболюбіе отъ смутителны и злодоволственны вещи, кои то сички те най послѣ друго отдаваніе неприяха, освѣнь една ужзда, понеже ся погонихъ не праведно отъ една жена, коя то ся преструваше, че мя обыча, и толко бѣше престрела моя та надежда, що сега утивамъ заблуденъ, безъ